

KOMPETENSI KEMAHIRAN LISAN DALAM KALANGAN PELAJAR PISMP BAHASA MELAYU SJKC**Nor Asiah Ismail¹, Dzulkarnain Mat¹, Mohd Nor Mohamed¹**¹IPG Kampus Tengku Ampuan Afzan

Corresponding Author: asiisma8@gmail.com.my

Abstrak

Kajian ini memaparkan kompetensi kemahiran lisan dalam kumpulan pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC. Bahasa Melayu yang menjadi bahasa rasmi dan bahasa kebangsaan seharusnya dikuasai dengan cukup fasih oleh semua warganegara. Malangnya, situasi sebenar memperlihatkan potensi penutur bukan Melayu masih kurang lancar bertutur dan menguasai bahasa Melayu (Teo Kok Seong, 2014). Oleh itu, kajian ini perlu dilaksanakan untuk mengenal pasti kompetensi penguasaan lisan berdasarkan jenis kemahiran mendengar dan bertutur bagi kumpulan pelajar PISMP Bahasa Melayu ambilan Jun 2019. Kajian ini menggunakan kaedah kualitatif. Instrumen kajian yang diperlukan ialah borang pemerhatian aktiviti lisan, borang ujian lisan tahap penguasaan bahasa dan borang senarai semak penggunaan bahasa. Model kajian ujian lisan diadaptasi daripada Model Ujian Lisan Berasaskan Sekolah (ULBS) SPM Lembaga Peperiksaan Malaysia (LPM) 2012. Dua aktiviti lisan yang diuji ialah melafazkan syair dan simulasi lakonan. Kriteria penskoran dinilai dari aspek tatabahasa dan kosa kata, sebutan, intonasi dan nada, kefasihan dan bermakna. Dapatan kajian menunjukkan bahawa tahap penguasaan kemahiran bahasa di peringkat cemerlang, 10 baik dan 10 memuaskan. Jenis kemahiran lisan yang dikuasai pula ialah tatabahasa (5), kefasihan (4), sebutan, intonasi dan nada (2) dan bermakna (4). Aktiviti lisan yang lebih dikuasai oleh pelajar PISMP BM SJKC ialah simulasi lakonan lebih baik berbanding aktiviti melafaz puisi. Rumusan kajian membuktikan bahawa aspek yang perlu diberi perhatian dalam kalangan pelajar PISMP BM SJKC ialah kefasihan, sebutan, intonasi dan nada pertuturan. Oleh itu, disarankan agar guru bukan Melayu yang mengajar Bahasa Melayu di SJKC atau SJKT dapat memartabatkan bahasa kebangsaan dan bahasa rasmi di tempat yang sepatutnya.

Kata kunci: *Kemahiran lisan, kompetensi bahasa, penguasaan bahasa*

PENDAHULUAN

Penguasaan berbahasa kebangsaan perlu untuk meningkatkan ilmu, kemahiran dan kompetensi seseorang bakal guru. Bagi bakal guru bukan Melayu, kemahiran berbahasa Melayu merupakan kemahiran tambahan dalam berbahasa dan mempunyai perbezaan yang ketara dengan kemahiran menggunakan bahasa ibunda. Perbezaan bahasa akan menyebabkan wujudnya perbezaan antara dua kelompok penutur dari aspek budaya dan pemikiran (Asmah 1987). Dalam konteks bahasa kedua, pemerolehan hanya dicapai apabila bahasa tersebut digunakan semasa berkomunikasi secara separa sedar dan pembelajaran sedar tidak boleh digunakan sebagai sumber hasilan bahasa yang spontan (Krashen (1994). Kemahiran bertutur menggunakan bahasa Melayu wajib dikuasai oleh setiap individu di Malaysia untuk kelangsungan hidup atau 'survival' dalam kalangan masyarakat yang pelbagai etnik di Malaysia (Fa'izah et al. 2009). Hurley (2008) menyatakan bahawa keperluan bagi kemahiran bahasa komunikasi ini adalah perlu di dalam semua karier yang diceburi oleh pelajar kerana 80 peratus daripada masa mereka bekerja akan digunakan untuk berkomunikasi antara satu sama lain, berseorangan atau di dalam kumpulan.

TINJAUAN LITERATUR

Menurut Abdullah dan Ainon (2005) komunikasi yang dimaksudkan dengan kemahiran interpersonal ialah kemahiran mendengar, kemahiran bertanya, kemahiran berucap, kemahiran memberi maklumbalas, unsur bahasa, mengubah sikap dan tingkah laku, penampilan dan komunikasi bukan lisan. Bagi kemahiran komunikasi intrapersonal pula, berlaku di dalam diri seseorang misalnya semasa seseorang itu berfikir tentang sesuatu perkara, bermonolog dengan diri untuk membuat pilihan, keputusan, memberi sebab dan akibat. Kemahiran komunikasi bukan lisan pula berlaku tanpa menggunakan sebarang perkataan dimana kandungannya boleh menunjukkan maksud yang tersirat. Antara komunikasi bukan lisan yang lazim berlaku ialah komunikasi melalui pergerakan badan, pergerakan muka, dan pergerakan mata. memperlihatkan bahawa generasi muda, terutamanya bukan Melayu tidak mendukung kedaulatan bahasa Melayu sebagai bahasa rasmi kerana tidak boleh bertutur dan menguasai bahasa Melayu (Teo Kok Seong 2014).

Bagi mereka mempelajari bahasa Melayu merupakan proses mempelajari lakuan baharu. Alat artikulasi mereka sudah biasa dan terlatih untuk menyebut bunyi dalam bahasa ibunda dan selesa bertutur menggunakan bahasa ibunda masing-masing. Bahasa Melayu dianggap tidak penting dan sekadar bahasa perhubungan yang digunakan secara santai (Chew Fong Peng 2016). Penyelidikan berkaitan Penguasaan bahasa Melayu penting dijalankan di Malaysia dalam usaha menyalurkan maklumat baharu kepada Kementerian Pendidikan Malaysia (KPM).

Kajian perlu memfokuskan bakal guru bagi menyediakan satu landasan awal peningkatan integrasi nasional. Langkah untuk mengukur kemahiran berbahasa Melayu dalam kalangan pelajar bukan penutur natif Program Ijazah Sarjana Muda Perguruan di Institut Pendidikan Guru perlu dilakukan untuk meningkatkan kemampuan berbahasa kebangsaan dalalam kalangan bakal guru ini. Walau bagaimanapun, usaha memartabatkan bahasa Melayu hanya boleh dicapai jika setiap individu menguasai kemahiran mendengar, bertutur, membaca dan menulis dengan baik (Fadzilah dan Norazlina 2015).

Pelaksanaan Ujian Kecekapan Bahasa Melayu (UKBM) telah dijalankan oleh sekumpulan penyelidik daripada Universiti Putra Malaysia bermula 2012. Kajian lanjutan perlu diteruskan untuk meninjau fenomena sebenar yang berlaku dalam masyarakat yang multietnik di Malaysia. Sehubungan itu, kajian ini dijalankan untuk memenuhi keperluan mengadakan pengujian kecekapan bahasa Melayu yang bersepadu dan sistematik kepada pelbagai golongan yang masih kurang dijalankan terutama terhadap calon guru major Bahasa Melayu yang akan menjadi tenaga pengajar di SJKC dan SJKT. Pengujian terhadap kemahiran lisan perlu dilakukan untuk membantu dan memantapkan kemahiran berkomunikasi untuk meningkatkan pencapaian akademik dan kompetensi seseorang bakal guru.

Bahasa Melayu dimartabatkan sebagai bahasa utama dalam bidang pendidikan, selaras dengan kedudukannya sebagai bahasa rasmi dan bahasa kebangsaan. Dasar Pendidikan Kebangsaan melalui Penyata Razak (1956) telah menetapkan, anak-anak berlainan bangsa perlu mempelajari isi kandungan kurikulum yang sama di Malaysia. Berdasarkan Laporan Rahman Talib, (1960) hanya dua jenis sekolah, iaitu Sekolah Kebangsaan (SK) dan Sekolah Jenis Kebangsaan (SJK) yang dibenarkan. Di Sekolah Kebangsaan menggunakan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar manakala di SJK menggunakan bahasa vernakular sebagai bahasa pengantar. Bermula pada tahun 1968, bahasa Melayu telah menjadi bahasa pengantar tunggal bagi sistem pendidikan di negara ini (Abdullah 1987). Walaupun bahasa Melayu merupakan bahasa kebangsaan dan wajib lulus bagi setiap murid namun fenomena semasa di Malaysia

Pernyataan Masalah

Kajian Nor Hashimah (2010) menunjukkan kepetahan bertutur yang dicatatkan oleh murid Cina hanya 40.6%. Beliau mendapati murid bukan Melayu dari SJKC menghadapi masalah dalam sebutan kerana sangat kurang mendengar dan tidak berpeluang menggunakan bahasa Melayu dalam kehidupan seharian mereka (Chew Fong Peng 2016). Begitu juga dengan dapatan Jeyagobi (2011), murid India yang mendapat pendidikan awal di SJKT jarang mempunyai rakan berbangsa Melayu atau Cina kerana pengetahuan bahasa Melayu mereka tidak dapat memenuhi keperluan untuk berkomunikasi. Abdul Rahman (2009) mendapati 84.5% murid di sekolah menengah kekurangan leksikal dan merupakan halangan utama yang menyukarkan mereka berkomunikasi dalam bahasa kedua dan 79.7% mengatakan mereka sering tidak mengingati perbendaharaan kata semasa berkomunikasi.

Tahap penguasaan kemahiran bertutur dalam kalangan murid bukan penutur natif perlu diuji kerana setiap etnik dan kaum di Malaysia memiliki bahasa yang berbeza dari segi dialek, struktur bahasa dan sebutan menyebabkan bahasa Melayu sukar dikuasai (Zamri et al. 2016). Lagipun, murid bukan Melayu di Malaysia telah terdedah dengan bahasa ibunda sejak dilahirkan (Khairul Nizam 2017). Penguasaan kosa kata yang terbatas dalam bahasa Melayu menyebabkan kemahiran bertutur dalam kalangan murid bukan penutur bahasa Melayu terhad, apatah lagi jika mereka bergurukan tenaga pengajar yang juga tidak fasih berbahasa Melayu. Hal ini menyebabkan mereka kurang bermotivasi untuk menggunakan bahasa Melayu melainkan untuk tujuan peperiksaan semata-mata. Berdasarkan pernyataan masalah di atas, Ujian Bertutur UPBM_SR Bahasa Melayu perlu dijalankan.

Tujuan kajian untuk mengenal pasti tahap kompetensi lisan dalam kalangan bakal guru Bahasa Melayu bukan penutur natif yang akan mengajar di SJKC. Memandangkan masih kurang kajian terhadap Penguasaan berbahasa Melayu didokumentasikan, maka usaha ini diharapkan dapat menambah kajian tentang pengujian tahap kecekapan bahasa Melayu dan panduan kepada pihak berwajib untuk meningkatkan tahap penguasaan terutama kemahiran bertutur di SJK (Tay Meng Guat et al. 2016).

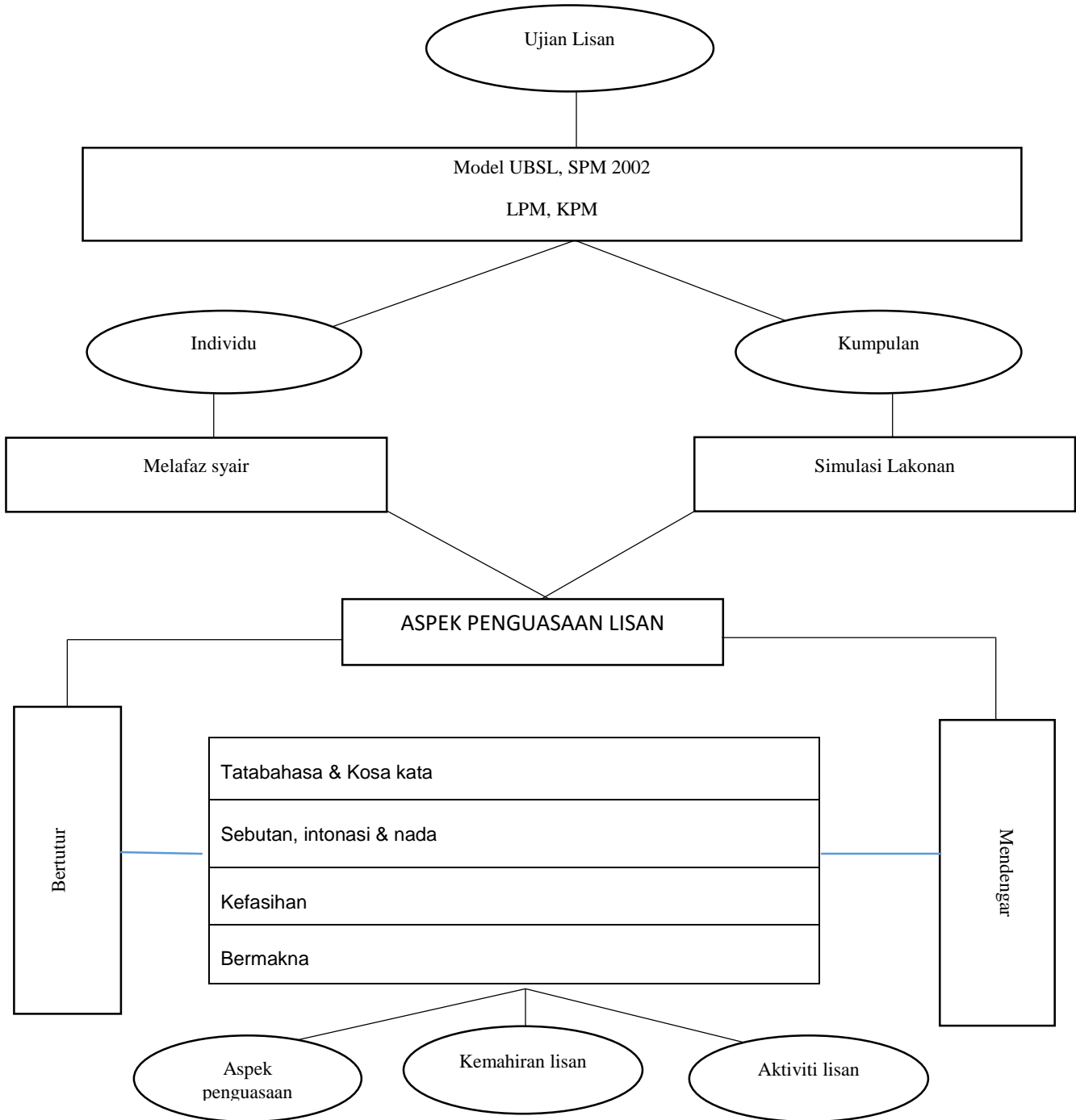
Objektif

1. Menganalisis tahap penguasaan kemahiran lisan dalam kalangan pelajar PISMP Bahasa Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA.
2. Menjelaskan kemahiran lisan yang dikuasai oleh pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA.
3. Mengetahui perbezaan aktiviti lisan yang dikuasai oleh pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA.

Soalan Kajian

1. Bagaimanakah tahap penguasaan kemahiran lisan dalam kalangan pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA?
2. Adakah kemahiran lisan yang dikuasai oleh pelajar PISMP SJKC Bahasa Melayu IPGKTAA?
3. Adakah terdapat perbezaan penguasaan aktiviti lisan oleh pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA?

Kerangka Konsep Kajian

Rajah 1: Kerangka Konsep Penguasaan Kemahiran Lisan

METODOLOGI

Peserta Kajian

Peserta kajian ini terdiri daripada 21 orang pelajar PISMP Bahasa Melayu Sekolah Rendah Jenis Kebangsaan Cina (SJJC). Pemilihan sampel: persampelan bukan rawak jenis persampelan bertujuan dengan saiz minimum 20 sampel dan sampel dapat mewakili populasi (Robson, 2002). Oleh itu, sampel kajian ini diambil berdasarkan jumlah pelajar Cina yang berumur 19 tahun yang mengambil pengkhususan Bahasa Melayu. Sampel yang dipilih ini dikenal pasti dapat menjawab soalan kajian untuk mengenal pasti kompetensi penguasaan bahasa Melayu mereka sebagai bakal guru Bahasa Melayu di SJJC.

Merujuk Jadual 1, populasi kajian ini terdiri daripada 140 orang pelajar PISMP. Sampel kajian pula ialah 21 orang pelajar PISMP BM SJJC Semester Satu ambilan Jun 2019. Sampel ini merupakan 15% daripada keseluruhan pelajar PISMP BM IPGKTAA.

Jadual 1: *PISMP Bahasa Melayu IPGKTAA 2019*

Program	Unit	Lelaki	Perempuan	Jumlah
PISMP BM Semester 7	BM SJKT	2	12	14
Ambilan Jun 2016-Jun 2020	BM SJJC	1	8	9
PISMP BM Semester 5	BM SK	1	15	16
Ambilan Jun 2017-Jun 2021				
PISMP BM Semester 3	BM1 SK	3	20	23
Ambilan Jun 2018-Jun 2022	BM2 SK	4	12	16
PISMP BM Semester 1	BM1 SK	10	11	21
Ambilan Jun 2019-Jun 2023	BM2 SK	10	10	20
	BM SJJC	4	17	21
	Jumlah	35	105	140

Sampel Kajian adalah seperti Jadual 2 berikut:

Jadual 2: *Sampel Kajian PISMP BM SJJC*

Jantina	Jumlah
Lelaki	4
Perempuan	17
Jumlah	21

Prosedur Pengumpulan Data

Proses Analisis Data: Model Interaktif Komponen Analisis Data (Miles & Huberman, 1994)

Pengumpulan Data (Formatting)

Pada peringkat ini semua data dikumpul berdasarkan instrument yang digunakan seperti borang ujian lisan, senarai semak dan pemerhatian. Semua sampel juga dikodkan dengan nombor dari 01 hingga 21. Dua jenis model ULBS digunakan untuk melihat kompetensi penguasaan bahasa Melayu pelajar PISMP SJKC. Model pertama ialah model individu dan model kedua ialah model kumpulan sebanyak tiga orang. Model individu menguji sampel kajian dalam aspek melafaz syair manakala model kumpulan. Data kajian dikutip menggunakan tiga cara iaitu pemerhatian, senarai semak dan pemarkahan ULBS. Dalam hal ini, tiga orang pensyarah Bahasa Melayu dilibatkan untuk mendapatkan kesahan yang tinggi semasa pengujian berlaku.

Pengolahan atau Pembentangan Data (Cross-referral)

Data yang diperoleh daripada ketiga-tiga mekanisme iaitu pemerhatian, senarai semak dan markah ULBS dianalisis mengikut mengikut pencapaian individu. Skop markah dan elemen penguasaan antara ketiga penguji lisan digabungkan secara purata untuk mendapat satu keputusan yang disetujui bersama-sama.

Penguncupan Data (Pagination)

Data ini disusun semula mengikut kod individu bermula dari nombor 01 hingga 21. Susunan data merangkumi aspek penguasaan bahasa, kemahiran bahasa dan aktiviti lisan berdasarkan perolehan data daripada instrument yang dilaksanakan. Teknik gundal secara manual digunakan untuk mendapatkan bilangan sampel mengikut tahap penguasaan bahasa, kemahiran bahasa dan aktiviti lisan yang dijalankan.

Kesimpulan (Abstracting)

Setelah data dikelaskan mengikut soalan kajian, maka satu keputusan diperoleh. Keputusan ini dipindahkan dalam bentuk jadual supaya mudah dirujuk dan dianalisis. Data yang siap disusun bagi setiap instrumen dan dapatannya, kemudian dianalisis dan dibuat keputusan mengikut tiga objektif dan soalan kajian.

Prosedur Pemerosesan dan Analisis Data

Tatacara yang digunakan untuk memproses dan menganalisis data kajian berpandukan strategi yang diutarakan oleh Mahsun, 2012, iaitu pertama, kaedah pengumpulan data; kedua, kaedah penganalisan data; dan ketiga, kaedah penyediaan hasil analisis data.

Kaedah pengumpulan data dilaksanakan melalui ujian lisan oleh tiga orang pensyarah Bahasa Melayu berdasarkan model individu dan kumpulan. Model individu ialah melafaz syair dan model kumpulan ialah simulasi lakonan. Instrumen yang digunakan untuk menguji aspek lisan ialah borang ujian lisan, borang pemerhatian dan borang senarai semak.

Seterusnya, semua data yang diperoleh oleh ketiga-tiga orang pensyarah terhadap penguasaan lisan sampel dikumpul dan dibincangkan bersama-sama dalam bentuk jadual untuk memudahkan semakan dan analisis.

Akhir sekali, data dianalisis mengikut objektif dan soalan kajian untuk diambil keputusan tentang kompetensi penguasaan bahasa Melayu pelajar PISMP BM SJKC.

DAPATAN

- i. Bagaimanakah tahap penguasaan kemahiran lisan dalam kalangan pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA?

Berdasarkan analisis yang telah dibuat, pengkaji telah mengenalpasti sejauhmanakah tahap penguasaan kemahiran lisan dalam kalangan 21 orang pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA. Antara konstruk yang dinilai melalui pemerhatian adalah tatabahasa dan kosa kata, sebutan, intonasi dan nada, kefasihan dan bermakna. Ttaburan sampel kajian telah ditunjukkan dan pengkaji dapat melihat dengan lebih jelas berkaitan dengan tahap penguasaan kemahiran lisan 21 orang pelajar tersebut. Bagi konstruk tatabahasa dan kosa kata, seramai 5 orang yang mencapai peringkat baik dan 12 orang pada peringkat yang memuaskan. Namun begitu, terdapat 4 orang yang berada pada peringkat yang kurang memuaskan.

Seterusnya, konstruk sebutan, intonasi dan nada. Sebutan, intonasi dan nada merupakan antara salah satu aspek yang dinilai bagi mengenal pasti keupayaan pelajar bertutur dengan jelas, mempunyai nada naik dan nada turun ketika bertutur agar isi pertuturan itu mudah untuk ditafsir. Menurut dapatan kajian, pengkaji mendapati hanya 2 orang sahaja yang berada pada peringkat baik. Manakala pada peringkat yang memuaskan ialah seramai 10 orang iaitu jumlah yang tertinggi bagi konstruk ini dan seterusnya pada peringkat yang kurang memuaskan ialah seramai 9 orang.

Bagi konstruk kefasihan pula, seramai 4 orang yang mempunyai tahap penguasaan yang baik, manakala pada peringkat yang memuaskan ialah 7 orang dan 10 orang yang mempunyai tahap penguasaan yang kurang memuaskan. Ini bermaksud, kefasihan dalam kemahiran lisan bagi 21 orang pelajar menunjukkan bahawa majoritinya adalah pada tahap yang kurang memuaskan. Hal ini disebabkan oleh beberapa faktor dan antaranya adalah kerana kurang menggunakan bahasa Melayu dalam kehidupan seharian.

Konstruk terakhir yang dinilai terhadap 21 orang pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC bagi mengenal pasti tahap penguasaan mereka terhadap kemahiran lisan adalah bermakna. Konstruk bermakna ini merujuk kepada perkataan yang dituturkan oleh mereka itu mempunyai makna yang sejajar dengan tatabahasa dan kosa kata bahasa Melayu. Ini bermaksud, mereka mahir dalam menggunakan frasa dengan tepat dalam pertuturan mereka. Mengikut dapatan kajian pada jadual 8.1, didapati bahawa pada peringkat yang baik hanya 4 orang sahaja. Peringkat yang memuaskan pula merupakan jumlah yang tertinggi kerana seramai 11 orang yang berjaya menguasai konstruk tersebut. Namun, masih terdapat beberapa orang pelajar yang berada pada peringkat yang kurang memuaskan iaitu seramai 6 orang.

Melalui dapatan kajian ini, jelaslah bahawa majoriti pelajar berada pada tahap yang memuaskan sahaja bagi keempat-empat konstruk yang dinilai. Walau bagaimanapun, masih terdapat beberapa orang pelajar yang berada pada peringkat yang kurang memuaskan.

- ii. Apakah kemahiran lisan yang dikuasai oleh pelajar PISMP SJKC Bahasa Melayu IPGKTAA?

Pemerhatian telah dilakukan terhadap 21 orang pelajar PISMP SJKC IPGKTAA bagi menilai apakah kemahiran lisan yang dikuasai oleh mereka dan sehubungan dengan itu, pengkaji telah memperoleh keputusan yang lebih terperinci berkaitan dengan kemahiran tersebut. Pemerhatian ini menfokuskan kepada lima peringkat iaitu cemerlang (20-24), baik (15-19), memuaskan (10-14), kurang memuaskan (5-9) dan lemah (1-4). Bagi melaksanakan pemerhatian ini, aktiviti secara lisan telah dijalankan iaitu melagukan syair dan melaksanakan simulasi lakonan. Berdasarkan aktiviti lisan tersebut, pengkaji dapat mengenal pasti

hanya seorang sahaja pelajar yang tahap penguasaannya adalah pada peringkat cemerlang. Hal ini kerana, pelajar tersebut telah menepati kriteria yang ditetapkan iaitu sangat fasih bertutur, penggunaan kosa kata dan tatabahasa yang sangat tepat, serta mampu menuturkan ayat yang matang, sangat berkesan dan sangat bermakna. Selain itu, pada peringkat yang baik dan memuaskan menunjukkan jumlah yang sama iaitu seramai 10 orang.

Merujuk kepada dapatan kajian, ini menunjukkan bahawa kemahiran lisan yang dikuasai oleh pelajar majoritinya pada peringkat baik dan memuaskan sahaja.

- iii. Adakah terdapat perbezaan penguasaan aktiviti lisan oleh pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA?

Dapatan kajian terhadap perbezaan penguasaan aktiviti lisan oleh pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA dengan menggunakan instrumen senarai semak. Skor dalam jadual tersebut menunjukkan bahawa pelajar-pelajar hanya mampu mencapai skor yang baik, memuaskan dan kurang memuaskan bagi kesemua konstruk yang dinilai iaitu tatabahasa dan kosa kata, sebutan, intonasi dan nada, kefasihan dan bermakna. Jumlah skor yang paling tinggi adalah baik iaitu sebanyak 12. Hal ini kerana, kesemua konstruk yang dinilai mendapat skor 3. Tambahan pula, jumlah skor yang memuaskan adalah 8 kerana kesemua konstruk mendapat skor 2 dan jumlah skor yang paling rendah adalah kurang memuaskan iaitu 4. Hal ini disebabkan oleh skor yang diperolehi untuk kesemua konstruk adalah 1.

Walaupun skor bagi penguasaan aktiviti lisan tidak mencapai pada tahap cemerlang dan hanya mencapai tahap yang baik sahaja, namun ini masih menunjukkan bahawa terdapat perbezaan penguasaan aktiviti lisan dalam kalangan pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA. Hal ini kerana, pengkaji mendapati bahawa masih ada pelajar yang lemah dalam melafazkan puisi berbanding simulasi lakonan. Maka, jelaslah bahawa, skor yang diperolehi bagi kesemua konstruk yang dinilai menunjukkan terdapatnya perbezaan penguasaan aktiviti lisan oleh pelajar-pelajar berkenaan.

PERBINCANGAN

Berdasarkan kepada hasil dapatan kajian dapatlah dikatakan bahawa penguasaan bertutur dalam kalangan pelajar PISMP SJKC Bahasa Melayu IPG Kampus Tengku Ampuan Afzan masih memerlukan tunjuk ajar dan bimbingan yang berterusan supaya mereka dapat menguasai dan bertutur bahasa Melayu dengan baik. Pelbagai pendekatan, kaedah dan teknik dapat dirancang dan dilaksanakan dalam proses pengajaran dan pembelajaran supaya subjek Bahasa Mel;ayu lebih mantap dan cemerlang.

PENUTUP

Berdasarkan kajian yang telah dijalankan, dapat dijelaskan bahawa aspek yang perlu diberi perhatian dalam kalangan pelajar PISMP Bahasa Melayu SJKC IPGKTAA ialah kefasihan, sebutan, intonasi dan nada pertuturan kerana aspek ini menunjukkan bahawa penguasaan pelajar terhadap aspek ini sangat sederhana. Pelaksanaan kajian ini juga sedikit sebanyak turut membantu pengkaji menyedari situasi sebenar yang dihadapi oleh pelajar dan bagaimana situasi tersebut memberi kesan kepada kemahiran lisan mereka.

Oleh itu, disarankan latihan sebutan fonetik dan fonologi dalam bentuk bengkel perlu dilaksanakan dari semasa ke semasa agar penguasaan terhadap kemahiran lisan dapat ditingkatkan. Selain daripada itu, ujian dan temuduga pengambilan calon guru juga perlu menitikberatkan kepada penguasaan lisan agar kerjaya

guru benar-benar memperlihatkan kualiti di samping mampu membentuk pelajar-pelajar mereka agar menjadi seorang yang cemerlang.

Diharapkan kompetensi guru yang mengajar mata pelajaran Bahasa Melayu di SJKC dapat memartabatkan Bahasa Kebangsaan dan Bahasa Rasmi negara kita agar bahasa ini tidak ditelan zaman.

Rujukan

- Abdullah Hassan. (1987). *Isu-isu pembelajaran dan pengajaran bahasa Melayu*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Abdullah Hassan & Ainon Mohd. (2005). *Kemahiran interpersonal untuk guru*. Kuala Lumpur: PTS Publications & Distributors Sdn. Bhd.
- Abdul Rahman Abdullah. (2009). *Kompetensi komunikatif dan strategi komunikasi bahasa Arab di kalangan pelajar sekolah menengah kebangsaan agama di negeri Selangor*. Tesis Doktor Falsafah. Fakulti Pendidikan, Universiti Malaya.
- Chew Fong Peng. (2016). Masalah Pembelajaran Bahasa Melayu Dalam Kalangan Murid Cina Sekolah Rendah. *Jurnal Pendidikan Bahasa Melayu*, 6 (2): 10-22.
- Fadzilah Abd Rahman & Norazlina Mohd Kiram. (2015). Bahasa Melayu sebagai bahasa negara bangsa: Kepentingan melaksanakan ujian kecekapan bahasa Melayu. *Jurnal Mahawangsa*, 2(1): 15-28.
- Fa'izah Abd Manan, Zamri Mahamod & Mohamed Amin. (2009). Penyelidikan Strategi Pembelajaran Bahasa Melayu sebagai bahasa asing dalam kalangan pelajar luar negara. *Prosiding Seminar Pendidikan Serantau Ke-4*, UKM-UNRI, 259-268. Bangi: Penerbitan Fakulti Pendidikan, Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Hurley. Judith Lessow. (2008). *The Foundations of Dual Language Instruction 5th Edition*. Boston. Pearson: 5th edition.
- Jeyagobi Dhamodarem. (2011). *Gaya pembelajaran Bahasa Melayu dalam kalangan pelajar India*. Tesis Doktor Falsafah. Fakulti Pengajian Pendidikan, Universiti Putra Malaysia.
- Khairul Nizam Mohamed Zuki. (2017). Penerimaan Bahasa Melayu sebagai bahasa kedua dalam kalangan murid berbangsa Bajau. *International Journal of Humanities and Social Science Invention*, 6 (10): 1-11.
- Krashen, S.D. (1994). *The input hypothesis and its rivals*. In N. Ellis (Eds.). *Implicit and explicit learning of lang.*
- Mahsun (2012). *Metode penelitian bahasa tahapan strategi, metode dan tekniknya*.

Jakarta: PT Raja Grafindo Persada

Miles, M.B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative Data Analysis: An Expanded Sourcebook*. Thousand Oaks, CA : Sage Publications.

Nor Hashimah Jalaluddin. (2010). *Sosiokognitif dan penguasaan pragmatik bahasa Melayu remaja Malaysia: Analisis linguistik*. Bangi: Penerbit Universiti Kebangsaan Malaysia.

Robson, C. (2002). *Real World Research: A Resource for Social Scientist and Practitioner- Researchers* (2nd ed.) Oxford: Blackwell Publishers Ltd.

Tay Meng Guat, Litat Bilung & Ambikapathi Shanmugam.(2016). Faktor ekstralinguistik: Motivasi terhadap pembelajaran bahasa Melayu dalam kalangan penutur bukan natif. *Jurnal Penyelidikan IPGKBL*, 13: 32-41.

Teo Kok Seong. (2014). *Siri Wacana Pemartaban Bahasa Kebangsaan. Muzium Diraja, Istana Negara Lama*. Kuala Lumpur pada 24 Februari 2014.